

Передплата

«РУСЛАНА» виводить:

в Австрії:

за цілий рік . . . 20 кор.
в рік . . . 10 кор.
на чверть року . . . 5 кор.
а місяця . . . 1-70 кор.

За границею:

цілий рік . . . 16 рублів
або 36 франків
в рік . . . 8 рублів
або 18 франків

Подорожче число по 10 сот.

РУСЛАН

«Вареш ми очі і душу ми вяреш: а не возьмеш млюсти і віри не возьмеш, бо руске ми серце і віра руска.» — З Русланових псалмів М. Шашкевича.

Виходить у Львові що дня крім неділь і руских свят о 5¹/₂ год. пополудни.

Редакція, адміністрація і експедиція «Руслана» під ч. 1. пл. Дембровського (Хорунщини). Експедиція місцева в Агенції Соколовського в пасажі Гавсмана.

Рукописи звертає сялише на попереднє застереження. — Рекламні неопечатані вільні від порта. — Оголошення звичайні приймають ся по ціні 20 с. від стрічки, а в «Надсланім» 40 с. від стрічки. Подяки і приватні донесення по 30 сот. від стрічки.

Плюральність а правительство.

Замітна промова президента міністрів в комісії виборчої реформи при нагоді розправи над внесенем п. Толлінгера в справі заведення плюральности (2 а навіть 3-ох голосів) — звучить в докладнім змісті:

Предложенє о виборчій реформі не має на цілі майоризації меншости і з певністю не буде мати таких наслідків. Тому то важні згляди, о котрих не вільно забувати, були узгляднені вже при розділі виборчих округів на краї і народности, на міста і села, а також при твореню виборчих округів зважано на оподаткованє. Коли отже пропонує ся плюральність, то треба зрозуміти, що в той спосіб наступила би більша чи менша зміна, відношеня голосів, прийнятого в предложеню о реформі і в дотеперішних ухвалах комісії. Вже в наслідок сего самого треба бути дуже осторожним, тим більше, що є неможливою річю виробити собі на підставі статистики ясний погляд, які були би наслідки ріжних умовій плюрального права голосованя супроти засад, узгляднених при розділі округів. Внесенє п. Толлінгера що до конструкції плюрального права голосованя виходить з трох точок: з податкового цензуса в звязи з посіданєм або управнєнями, які дають підприємства, з степеня образованя і з деяких демографічних відносин.

Що дотичить податкового цензуса, то досить вказати на те, що як податкова сила буде рішачою для інтензивно-

сти права голосованя, то се буде значити дальше удержанє в конституції те перішної нерівности права голосованя і значне ослабленє реформи, котрої цілю є головнє заведенє правної рівности виборчого права. Коли установимо податковий цензус, то виборча реформа не принесе тих наслідків, які мала принести, а тим самим стане ся безосновною.

В сей спосіб, а також через упривилєюванє стану і степеня образованя, стремить внесенє п. Толлінгера до звиченя наслідків загального голосованя. Коли жадає ся вишого степеня просвіти, тоді право голосованя дістає ся так малим кругам, що супроти того годі надїяти ся політичного впливу виборчої реформи на вислїд виборів. Що дотичить упривилєюваня віку і супружого стану, то не можна заперечити, що оба сї моменти промовляють за плюральністю, бо мають деякі добрі прикмети. Можна би може сказати, що тут ходить не так о виборчий принцип, як скорїйше о вищий степень виборчого права, котрий кождий може осягнути. Ся пропорція не має на цілі упривилєювати якісь класи, лиш виключно завести спокій серед поодиноких клас і забезпечити більший вплив розважним живлам.

А преці і тут годі з гори оцінити наслідки плюрального голосованя. З переведених розслїдів виходить і се, що та кож з узгляднених демографічних моментів не можна надїяти ся значнійшого впливу на вислїд виборів. З уваги на се все треба сумнівати ся, чи осягнені користи будуть так великі, щоби могли

оправдати відступленє від засад предложеня о виборчій реформі. Загально беручи, вже при великих культурних, народних і соціальних ріжницях в Австрії не можна надїяти ся одноцїльного вислїду плюральної системи в Австрії.

Здає ся, що в більшости виборчих округів перемогли би засади правительственного проєкту, але є можливе, що в деяких сторонах стремління до охорони народного стану посіданя при твореню округів були би заквєстионовані або бодай ослаблені.

З сего виходить, що перша група пропозицій нарушує цілу підставу виборчої реформи, а друга група лишила би ся майже без впливу, а натомисть могла би викликати несподєвані наслідки і великі технічні труднощі. Вкажу лишє на утрудненя приготувань до виборів і контролі управнєнь до голосованя. Правительство дуже основно розслїджувало ся справу і старало ся винайти таку плюральну систему, щоби і ті групи, що є противні виборчій реформі, позискати; але такої системи не могло найти. Також внесенє п. Толлінгера не відповідає вимогам з огляду на ріжнородність, навіть економічних, політичних, національних і культурних відносин.

Коли би в комісії прийшло в сій справі до компромісу сторонництва, попіраючих реформу, то правительство не буде робити труднощі такому доповненю реформи, однак не можуть бути нарушені корисні наслідки, яких по виборчій реформі надїємо ся, отже не може на тім потерпіти скріпленє державної сили

На могилі Т. Г. Шевченка.

(Конець).

„Навідав ся на могилу, — пише вищий — сумно і тихо на їй. Коли то оживе вона і покажеть ся перед нами в своїй великій красі? Коли не буде того утиску, який родить оттаких добродіїв, як більшість записаних у цій книжці? Коли настане світ, що розжене темряву, яка заповонила собою душі і серця людей? Ждемо того часу, коли світ ясний не вечірній тихенько засяє і темному братові освітить повним світом твою, Тарасе, велику душу“.

Попадаєть ся в книзі чимало і порад, і на деякі з них варто булоб звернуть увагу, наприклад: „знять точні копії з малюнків Тараса Григоровича, тепер

роскиданих по усяких людях, щоби познайомить туристів з художничим талантом великого поета“. Або: „Булоб дуже гарно бачить у Тарасовій хаті всі його портрети, біографії, явлені продажу „кобзаря“ та інших творів поета, а гроші от продажі повернути на спорядження хати“.¹⁾

А ось заклик, щоби опорядити сходи, по яких треба сходити на саму могилу, до хреста, бо сходи ті вже погнили, і по їх треба обережно ступати, щоби не поламати часом ніг. „Біля могили нашого великого батька нікому зробити сходів. Треба йти по якихсь гнилих дощечках і кожну хвилину думати, щоби не зломити собі шию. Але нас багато. Нас 30 ми-

¹⁾ Ми чули, що незабаром заведено буде продаж книжечок, поперед усього з писань Шевченка. (Ред. „Ради“).

лійонів, а нашому рідному, великому і дорогому батькові нема грошей на виорядкування сходиц“.

Прихильники батька Тараса і щирі Українці, жертвуйте хто що може!²⁾

Нарешті я згорнула книжку і ще раз обзела очима стіни світлиці з портретами малюнками, рушниками, та плахтами. Усе те, що бачила я в хаті, викликало якісь набожні почуття так як звичайно у святому місці буває.

Та спогад про книжку отсю, що лежить на столі, та яку я перегортада якийсь час, поспував мені одразу той по-

²⁾ Цими днями кончать роботу над сходами до хреста на підмурку і на залізних бальках. Хоч сходи й гарні, але, на жаль, дерев'яні, бо на камінні немає зараз грошей. Когли, дерева, то що, то впорядчики могили возьмуть ся до того, щоби зробити цегляні сходи аж од Двїпра до могили. Ред. „Ради“.

і зріст державного почуття у великих мас, котрі тепер мають бути зв'язані з державою правною рівністю в загальнім голосуванню. Виборча реформа не повинна дати нагоди кувати нове оружє до соціальної борби, бо не нове уоруженє, але скоріше розоруженє соціальних і народних сторонництв є нашою ціллю.

3 подорожи до св. Землі.

Лидда.

(Дальше.)

Зелізна дорога з Яффи до Єрусалима збудована французким підприємством, здає ся, головно для паломників, бо на запит, які є приписи і розклад руху, відповідали урядники залізничі, що они самі є регуляміном. Так все у них по давньому залежне від одиниць і обставин.

За двірцем представляє ся гарний вид на прекрасні сади помаранч, цитрин, гранітових аблок, априкоз, оливних дерев і винограду. Понад ними зносять ся високі дактилеві пальми. Се осади віртемберських Німців, які доси не прийняли підданства турецького, через що увільнені від всяких самовільних драчок урядників султанських. За Яффою візджає поїзд в долину Саррон, на якій мешкали давні Філістини. Чим даліше їде поїзд, тим менше зелені. По обох боках залізної дороги тягнуться поля зі зжатым бадилем. — А що се, а що се? — питають одні.

— Цукрова тростина — кажуть знайоки.

— То риж певно — кажуть інші і ще більше здогадів. А се був рід проса, з якого вершки позивали селяни...

Цікавий вид. Всі пхають ся до вікна, бо дійсно є на що подивити ся.

Якийсь сино убраний чоловік поганяє чотири штуки худоби і то все в колісцє, ніби якийсь карузель або кират. Худоба допче якесь збіжє. Се власне було те просо, а тубольці в сей примітивний, ще передбіблійний спосіб молотять збіжє. Та мимоходом сказавши, не

божний настрій, який і в мені, і в кожному повстає під вражінням пробування в тому місці, де немов незримо витає дух незабутнього вчителя і апостола правди. Але, хоч і сумно мені за людей де-яких стало, та дивного в тім мало: аджеж книжка ця — то відгомін каламутних і частих хвиль «житейського моря»... І хвилі ті — одні і другі котять ся без упину, одна другу попережуючи.

Минеть ся негода, ущухне буря — і море стане знов лагідне, з водою чистою та прозорою... А зараз бурхливе воно — і бруду, сміття на хвилях доволі несе... І той, великий стражденник, що в неволі, в чужині ввесь вік свій «за други своя» тяжкі криваві ріки — слюзи проливав, — він вибачить тім «щирим синам» за їх темноту, бо вони «не відають, що творять»...

«Рада».

ліпше молотять пшеницю і в деяких сторонах українських степів.

Не далеко того ми побачили плахту розвішену на дереві, а під тим цілу родину Феллагів с. є тубольців-селян. Феллаг виходить на роботу в поле і там мешкає з ріднею, а вертає домів, коли звозить вимолочене збіжє. Податок стягають екекутники також на поли, коли ще не продано збіжжа.

Феллаги носять сині сорочки, гарно вишивані синіми і червоними нитками на грудях і раменах, як у нас. Особливо гарні вишивки мають дівчата і молоді жінки. Мужчини носять на головах завої (турбани), доходять ваги кілька кіло, а жінки синю або білу хустку, а під нею над чолом цілий ряд білих чи навіть срібних бляшок, від яких по під бороду їде дрібний ланцюшок. Лиця мужчин худі, а женщин смагли, правильні, а особливо у молодих, коли украшені рум'янцем, навіть дуже гарні. Але у цілім одягу, як і спосіб життя видко бідноту, майже нужду. Все, що позабирали путники з собою до їдженя, мясо і хліб, викидали через вікна, а Феллаги, як зголоднілі круки, кидали ся на се і вдоволені не кричали за поїздом «бакшіш хаваджа (панє)». Малі пастухи були на пів голі. Поїзд минає малу оселю Феллагів. Хати зовсім муринські, високі острі дахи, а низькі стіни, так що на вколішках треба влізати до хати. Дітвора осмалена і гола бігає — аж сум бере...

Деся в тім місці, як оповідали подорожні, мож стрінути ся з воздушним оманом т. зв. фата-морганою. Здає ся, що видко море перед нами, за хвилию зникає сей образ, щоби знова показати ся. Тепер ніхто з нас сего не бачив. Наближаємо ся до першої стачії «Лидда». Чим раз більше дерев оливних, огорожених плотами з кактусів. Деякий сягає рукою з вікна поїзду, щоби зірвати оливку, але даремний єго труд.

Ледви поїзд задержав ся, а наші селяни-путники гурмою по воду, як се було в Європі. Дарма, що урядники накликають, що вода не до питя, дарма, що читали провідники і чули верестороги з уст самого Архипастира, дарма, що свище локотина до відїзду, а о. Сембратович бігає і просить, аж захрип. «Нехай наберу води, без нас гайзибан не поїде» се була їх відповідь, а поїзд дійсно мусів чекати і через се було спізнєнє.

Недалеко двірця на полудне було кладбище магометанське, пусте, без всяких кипарисів, без того пієтизму для померших, о чім тільки написано в книжках. На поли далеко якісь люди і звірята. Се мали бути Бедуїни-розбишаки, як поясняв по французки урядник колїєвий п. Тоуфік. Бедуїни вправді небезпечні для подорожних, але за бакшіш не вдіють нічого злого. Війско навіть не старає ся гонити за ними, бо боїть ся пімсти тих азійських циганів. Нема що казати: милі вигляди для самотного подорожного в сій країні.

(Дальше буде).

3 комісії державної ради.

Вчорашний день був вельми плідним під зглядом комісійних праць, бо прийнято важні ухвали в кількох комісіях, як і в субкомітетах.

В комісії виборчої реформи вела ся дальша дискусія над внесенем пос. Толлінгера. Пригадаємо, що се внесенє жадає права другого голосу для 1) виборців, що покінчили 35 рік життя, мають бодай одну дитину правого ложа і самостійне мешканє; 2) для (24-літних) абсольвентів середних шкіл, управнених до однорічної служби військової; 3) для (24-літних) податників, оплачуючих 25 К безпосередних податків (сойми моглиб цензус анизити до 8 К). Право до трех голосів мають сі виборці, які лучать принайменше дві повиспі прикмети.

У вчорашній дискусії італійський пос. Кончі заявив ся против сего внесеня, а пос. Шрафель ствердив, що таке внесенє спричинює зміну основних законів, яка потребує кваліфікованої більшости і полемізував остро з пос. Пастором, якому закинув втяганє сьвященної поваги і християньської правовірности до дискусії, так як би ті, що є противні плюральности, були гіршими християнами, або сьвященниками (між ними єп. Єгліца); вкінци вносить перейти над внесенем Толлінгера до дневного порядку.

По промовах пп. Тавчара і Козловського за внесенем, пос. Толлінгер змодифікував єго в сей спосіб, що счеркнув услівє батьківства. Пос. Василько виступив рішучо против внесеня, яке може спинити, або і зовсім ударемнити виборчу реформу, а в Галичині подає Полякам нагоду підмінувати цілий поділ округів і обернути єго в некористь Русинів. По промовах ще кількох бесідників пос. Старжинський полемізував з пос. Васильком і іменем польского кола заявив ся за внесенем, над яким приступлено тепер до голосованя.

Першу часть внесеня Толлінгера, признаючи другий голос женатим понад 35 літ віку, — відкинєно 26 голосами против 20, другу часть, з огляду на цензус інтелігенції і маєтку — відкинєно 27 голосами против 19. — Слїдуюче засїданє нині.

Субкомітет, вибраний для квестії виборчого примусу відкинув 6 голосами против 2 внесенє Лекера, після якого державна рада мала би ухвалити примус, а тим самим прийняла внесенє пос. Грубого, яке оставляє заведєне виборчого примусу краєвому законодавству.

В залізничій комісії порушено попри удержавленє Північної залізничі і законів угля Північної залізничі в острівськїм окрузі. Міністер Дершата в своїй промові заявив ся за одним і за другим, доказуючи, що дальше відкладанє удержавленя було би тільки випусканєм з рук доброго інтересу для держави. По промові Д'Ельверта за викупном з днем 1. січня 1907 відкинєно внесенє пос. Штайнвендера, щоби над сею справою перейти до дневного порядку і ухвалєно 26 голосами против 8 перейти до подрїбної дискусії. При §. 7., який дотичить ціни купна, ухвалєно відрочити дискусію аж до ви-

ясненъ правительства. На сѣм перервано засѣданє.

Вкінці бюджетова комісія вибрала вчєра субкомітет для справдженя про внесєнє комісії для контролї державних довгів, який і уконституовав ся, вибираючи пос. Менгєра провідником і пос. Штайнвєндєра секретарєм.

Просимо відновити передплату.

Н О В И Н К И.

— Калєндар. В суботу: руско-кат. Зачатє Йоана Хр.; римо-кат. Брунона. — В недїлю: руско-кат. Теклї, перв.; римо-кат. Юст. дїви.

— Вчєра як в дєнь імянин цїсаря Франца Йосифа відправлено у всїх церквах Львова торжєственнї богослужєня в присутностї представитєлїв властї. В катєдрї св. Юра був на богослужєню віцєпрезидент намісництва гр. Володимир Лось. Шкільна молодїж була вільна від науки і була на богослужєнях в парохїяльних церквах.

— Заходом Товариства „Бандурист“ відбудє ся великий академічний равт. — Близшї інформації подасть ся пізнійше.

— 3 „Львівського Бояна“ доносять нам, що перша пофєрїяльна хоральна проба відбудє ся ві второк 9. жовтня о 7. годинї вечєром. Видїл просить о численну участь. Заразом відбудуть ся вписи нових членїв. Сєго року обняв управу „музичного кружка“ Льв. Бояна, профєсор „Висшого Муз. Інститута“, п. А. Должицкий. В імени єго просить видїл всїх панїв, що управляють гру на смичкових інструмєнтах, щоби зволили зголошувати ся до голови „Льв. Бояна“, проф. А. Вахнянина в годинах 10—1 і 3—5 в „Вис. Муз. Інститутї“ при улиці Вірмєньській ч. 2, 1. поверх.

— 3 „Висшого музичного Інститута“. Вписи на науку гри на фортеп'яні і скрипці приймає щє заєдно дирекція Інститута щє дия в годинах від 10—1 і від 3—5 по полудни.

— Цїсар жєртвуєвав з власних фондїв 200 К на будову церкви в Колодїзї.

— Концерт в Витковї старім. Заходом і силами учительства при співучастї хору охотничої сторожи пожарної „Сокіл“ в Витковї старім, відбудуть ся дия 7. жовтня 1906 в салї будинку шкільного в Витковї старім вечєрницї в чєстє Маркиана Шашкевича. Програма: 1) Слово вступнє. 2) „Молитва“ слова О. Кониского, муз. М. Лисєнка. Хор діточий. 3) „Сирота“, слова Б. Залєского, музика Івана Воробкевича, квар. міш. 4) „Галичанка“ присьвята М. Шашкевичови. Деклямація. 5) Jenö Hubay: „Hejre Kati“, сольо скрипкове в супроводї фортеп'яну. 6) „Цвітєка дрібная“. М. Шашкевича відспіває з акомп. форт. п. * 7) „Піснь свободи“ слова М. Шашкевича, гарм. А. Вахнянина, квартєт мішаний. 8) „Русин вояк“ А. Могильницкого. Деклямація. 9) „Взяв би я бандуру“. Хор діточий. 10) а) „Träumerei“. R. Schumann. Скрипка в супроводї фортеп'яну. б) „Ungarische Tänze“. Johannes Brahms. Сольо скрипкове з акомп. фортеп'яну. 11) „Помарїїла наша доля“, слова О. Партицкого, музика А. Вахнянина в супроводї фортеп'яну відспіває п. а. * 12) „Погоня“ М. Шашкевича. Деклямація. 13) „Кажуть люди, що я лиха“. Квартєт мішаний. 14) „Марш сокілський“. Квартєт мішаний. 15) Закінчєнє. Початок точно о годинї 6½ вечєром. Цїни місць: Крісло 1 К, лавка 80 с. Вступ для сєлян і міщан 30 с. Евєнтуальний чистий дохід призначєний на руску жіночу сємінарию у Львові.

— Вісти з закорд. України. Товариство „Просьвіта“ в Катєринославї рішило завєсти бібліотєку-читальню імени Тараса Шевченка. Рада товариства одержала від губернатора дозвіл збирати на сю бібліотєку гроші і сповіщає, що гроші можна присилати товаришови голови „Просьвіти“ д. Н. Л. Кузьменкови (ул. Тиха ч. 8). Щє суботи товариство „Просьвіта“

в „авдиторїї Народних чтєній“ уряджує вечєри, на яких буває багато людий. 29. верєсєня був ужє 10-ий такий вечір. Сєго разу була театральна вистава, грали „Мартина Борулю“ Карпенка-Карого. Досї „Просьвіта“ продавала білєти на свої вечєри, не оплачуючи їх „благотворительным сбором“, вважаючи, що „Просьвіта“ може того „сбору“ не платити. Але поліція розміркувала про сє інакшє і „Просьвітї“ звєлено заплатити той „сбор“ за всї білєти проданї на всї її вечєри. Чєрєз сє довєло ся „Просьвітї“ побільшити цїну на білєти, — так що тепєр члєни товариства за сєбє і за своїх неповнолітних дітїй платити муть по 15 коп., а не члєни по 30 коп. від душі.

Офіціальнє виданє по українськи. Д. В. Доманицькому доручєно перекласти на українську мову статути товариств: „Позичково-щадничного (єсудо-сберегательного)“, Позичкового („кредитного“) та „Волосних позичково щадничних кас“. — Статути сї виданї будуть коштом державного банку.

Полтавський губернатор наказав губернській земській управі виключити з спису земських гласних А. Н. Яснопольского та П. І. Чижевского, бо прокуратура віддає їх до суду за те, що підписали ся на виборгєській відозві.

Українська трупа Саксаганьского та Карпенка-Карого влїтку грала в Катєринославї і мала великий успїх. Склад трупи пієля того, як вона останній раз була у Київї і як із товариства вийшов д. Садовський, мало перемінив ся. Звієсно, що місце д. Садовского в трупі нікому заступити. Рєпертуар товариства складає ся переважно із старих творів. Найбільший успїх мали новітні пєси: „На Громадєській роботї“ Грінченка, „Суєта“ Карпенка-Карого, „Прислужники“ тогож та перекладєна з польської мови пєса — „В Майську ніч“. З Катєринослава товариство поїхало до Полтави.

Трупа д. Суходольского увєсь час виступала в літньому театрі у Харкові. З матеріяльного боку трупі дуже добре. Чистого прибутку за півтора місяцї товариство одержало 5000 карб. Товариші заробили на кожен карбованєць 10 карб. Перєсїчно за вєсь час щєго вечєра в касї бувало по 400 карб.

Трупа д. Гайдамаки тепєр грає в Петербурзі у „Неметтї“. Найбільшє визначають ся артистки Пивиньска (на ролї комічних та драматичних бабїв), Шостаковска та Раєцка.

Трупа Левіцкого перебувала в Москві в „Акваріумі“ і мала заробіток.

В Тифлісї грає російсько-українська трупа під урядом Михайлова. („Рада“).

В каменєць-подільській часописи „Подолє“ органї подільского духовєнства, видаєним російською мовою, читаємо часто горячі покликї сьвящєників до духовєнства, аби проповідували по церквах в зрозумілій народови українській мові. В послїднім числї „Подолє“ пише сьвящ. М. Я., що єго недавня перша проповідь в українській мові зробила глибокє вражєнє на слухачах. Звук рідного слова витискає слєози з очий вірних.

— „Польський університєт“. В програмах викладів на львівськїм університєтї подаєвано до передпослїдного курсє статистику слухачів і, як водить ся у всїх шкільних заведєнях, нотовано статистичні дати щє до народностї і віроїсповіданя студєнтів. Слухачі кожної народностї знали, кілько їх є і прим. Русини, опираючи ся також на тих датах, жадали для сєбє руского університєту. Так само Жиди видячи, що їх є не мало, домагали ся признаня жидівської народностї. Тепєр в „програмі викладів“ нарочнє пропущєно дати щє до народностї і рєлігії слухачів, а львівський університєт став відразу „чистє польський“. От до того може довєсти загорілість? Пропущєно так важні дати для самого університєту, най лишє Русини не знають, кілько їх записало ся. Сєго півроку буде на львівськїм університєтї певно близько або й повєрх 1000 Русинів, бо щє в зимовім півроці 1905/6 було записаних 856 Русинів. На щє Русини мають знати, що вжє є їх повєрх тисячі та щє університєт їм належить ся? Або пощє Жидам знати, що їх число перєйшло повєрх 800? Перєд роком виказано в тїй статистицї, що жи-

дівських академиків на львівськїм університєтї є 758. Жидів вчислєно тоді до Поляків, бо они принєволенї конєчностїю подавали в родоводах польську мову якє свою рідну. Сєго року сновістичний орган „Wschód“ звивав жидівських академиків, аби за рідну мову подавали єврейську. Кілько їх говорять тою мовою, сєго они не будуть знати, бо статистика сє промовчить!

— Білоруска газета. Дия 14. верєсєня вийшло у Вильні 1. число першої газєти в білорускій мові „Наша Доля“. Газєта виходить щє тяжня, в форматї львівского „Сьвіта“, друкує ся двома правописами: частина примірників друкує ся латинськими черєнками частина славянськими. Першє число „Нашої Доля“ скофіковано з наказу вилєньского губернатора. Редакция в 2. числї повідомляє, що першого розійшло ся 5.000 примірників, а щє 5.000 забрала поліція. В Петербурзі заснувала ся білоруска видавнича спілка „Заглянє сонцє и у наше ваконцє“, яка надрукувала вжє білоруский буквар і читанку.

— Рїжні вісти. В Корєнци, бучацкого повіта, будуть дия 7. с. м. о 3. год. перші заг. збори „Рускої господарскї спілки“.

Позавчєра була з Жабя депутация Гуцулів у Львові і просила намісника о знесєнє нєлєгальних виборів до громадської ради, а президента вис. кр. суду просила о випущєнє зі слїдчого арєшту Юру Соломійчука.

В Дєлятинї нєма на почтовім урядї рускої написи, бо тамошньому почтмайстрови Обєртиньскому здає ся, що Дєлятин лєжить дєсь на Мазурах а не в рускій частї Галичини.

— Нє стає рекрута. Італїї грозить нєдостаток рекрута. Сєго року половина покликаних до військової служби була хирлява. В провінциях вєнєцькій, калябрийській і дєяких інших нєма кому ні йти до війська ні до роботи. З 97.000 покликаних до війська 11.000 утїкло до Америки.

— Дрібні вісти. У Львові арєштовано старшого почтового офіціяла, Глїньского, за крадіж листів з Америки і рїжних почтових посылєк.

В Радомислї над Сяном організує ся перша в краю ножарна сторожа зложена з жінок, бо мужичи з того міста виїздять на роботу.

— Рєпертуар руского театру в Бучачи.

Салє „Сокола“. — Початок о 7½ вечєром. — Білєти продає торгєвля п. Рєгозиньского. — (Абонамєнт на 6 вистав під ряд 10 К.). — Дирєкция звєртає увагу Ви. Публики, що представлєня починають ся точно о означєній порї.

В суботу дия 6. жовтня „Жиди“ сензацийна штука в 4 діях Чірікова.

В недїлю дия 7. жовтня „Чорноморцї“ народна оперєта в 3 діях Кухарєнка, музика М. Лисєнка.

Вї второк дия 9. жовтня „Міщани“ штука в 4 діях М. Горкого.

Други Соколи і Сокілї! Пам'ятайтє, що львівський „Сокіл“ збирає жєртви на будову свого дому.

Телеграми

з дия 5. жовтня 1906.

Відєнь. W. Allg. Ztg. доносить з Берлина, що німєцкє правительство не хоче допустити на біржу 150-мільонову позичку сєрбську, котру Сєрбія затигнула в отоманськїм банку. Причиною нєдопущєня тої позички на німєцку біржу є політичні справи, але німєцкє правительство заступає ся вимівкою, що амортизация і процєнти тої позички не є відповідно забезпєчєні.

Пєтербург. Цар з родинною приїхав вчєра до Пєтергофу.

Вчєра викрито ту в однім домї робітню бомб. Арєштовано 5 осіб.

Лев Лопатинський.

Четверта заповідь.

(Лько Пащак)

драма в 5 діях з гуцульського життя,
нагороджена на конкурсі Тов. ім. Котляревського.

(Дальше).

ВАРВАРА.

Огого! Абишь поставив і десять, то нічо з того. Стара Мойсейчиха не тільки би мені дала, аби она се знала! Але стара дурна, то най терпить. А ти отто во будеш знати (показує ему дулю); (чути дзвони церковні на селі! всі зривають ся з острахом, тільки п'яніші о-стають сидіти).

ВСІ.

Що се? Чого дзвонять? Хиба на тревогу! Ов, чи не горить де? (пауза, підчас якої дехто вибігає на двір, дехто заглядає до вікна).

1. ЧОЛОВІК

(від вікна).

Таки горить на селі! Луна бє-туди, як від школи!

МОШКО.

Аж від школи? Ну, а я так настрашив ся, гадав, що, борони Боже, десь коло мене!

3. ЧОЛОВІК

(що вибіг був на двір).

Школа горить! Люди так біжуть, що страх. Недавно вибудували, тай вже піде з димом!

ЯВА 7.

ТИЖ, ФЕДЬ.

ФЕДЬ.

(через вікно з відзнакою товариства).

Ано до огню, хто живе! Таж горить школа, а ви в корчмі мокнете в брязі! Гей, ано до огню (нішов).

МОШКО.

Що ти мені ту атаман який, чи що? Як мої гості схочуть, то самі підуть без тебе! О, дивіть ся, який мені до розказу!

1. ЧОЛОВІК

Та добре каже, хиба ходім та поратємо!

2. ЧОЛОВІК

А мені що за неволя! Моє не згорить, бо я все своє з собою ношу.

1. ЧОЛОВІК

Тай моє не згорить, бо я прецінь сиджу аж за Білим Черемошом. Алеж всеж то громадске!...

МОШКО.

Ая, ая, певно, що годять ся, підіть та поратуйте, най потому не говорять, що людий повна корчма, а до огню не пішов ніхто — то нефайно!

3. ЧОЛОВІК

А ти чому сам не ідеш, жиде, коли тобі нефайно, що?

МОШКО.

А деж ти видів, аби жид носив воду? Що я би там поміг, то вже би ти сам не тів того видіти!

2. ЧОЛОВІК

А що нас громада обходить? Хиба громада на нас робить, чи що? Най той ратує, хто підпалював.

МОШКО.

Як хто підпалив, то вже не на те, аби потому ратувати. Що ти виговорюєш?

1. ЧОЛОВІК

Бо й є. З чого то могло ймита ся? Вар та би хоть розвідати.

3. ЧОЛОВІК

Певно з того весіля. Забули погасити огонь, або десь ходили зі світлом, або курили цигари, — а тепер громада заплатить.

ЯВА 8.

ТИЖ — ПІДПАРУБОЧИЙ.

ПІДПАРУБОЧИЙ.

(з відзнакою вбігає).

Мошку! Є Мошко? (Побачив его і підступав задиханий). Мошку, прислали мене від огню до вас... (віддихає).

МОШКО.

(перестрашений).

Ну, що такого?

ПІДПАРУБОЧИЙ.

...прислали мене, абиște дали гаки до огню, які у вас є, і коновок, бо нема чим гасити.

(Дальше буде).

НАРОДНА ГОСТИННИЦЯ.

(Готель, реставрація і наварня — ріг ул. Сикстускої і Косцюшка у Львові).

Приїхали 4. жовтня 1906: Блажовський Іван з Перемишля, Мирон Бугера з Сянока, о. Михайло Цегельський з Камінки стр., о. Теодор Леонтович з Заткова, Александер Свистун з Козова, Зофія з Рудавських Батицка, Савин Левицкий з Станиславова, о. Михайло Литвинювич з Кудринця, Олена Кравич з Тернополя, о. Тадей Галайчук з Микуличина, о. Ксенофонт Роздольський з Плетенич, др. В. К. Ступницький.

Colosseum

в пасажи Германів

при ул. Соняшній у Львові.

від 1. до 15. жовтня 1906

Нова сензаційна програма.

Щоденно о 8. год. вечер представлення В неділі і свята 2 представлення о 4. год. по пол. і о 8. год. вечером. Що п'ятниці High-Life представлення. Білети вчасніше можна набути в конторі Пльона при ул. Кароля Людвика ч. 9.

„Народна Гостинниця“

у Львові, ріг ул. Сикстускої і Косцюшка

станція трамваю електричного

Готель, реставрація і наварня

уряджені на спосіб віденьський.

Освітлене електричне, електрична вінда, телефон, купальні зимні і теплі.

Ціни комнат від 2 К до 10 К.

З „Народної Гостинниці“ близько до „Народної Торговлі“, до „Труда“, „Ризниці“, Св. Юра, до Духовної Семінарії, Краєвого Виділу і прч.

В домі кравець, фризир і швець.

Є також убикації на нічліг для селян, чого в жаднім иншій готелю крім „Народної Гостинниці“ нема.

„НАРОДНА ГОСТИННИЦЯ“ приймає нових членів і вкладки на книжочки до опроцентования.

На численні відвідини нашого народного заведеня числить

ДИРЕКЦІЯ.

Рух залізничних поїздів

важний від 1. мая 1906 після середньо-європейського часу.

До Львова на дворець головний приходять:

З Іцкан	12-20*, 6-10, 1-40, 5-45, 9-05*
„ Кракова	2-31*, 5-50*, 8-45, 1-30, 5-25, 8-40, 9-30*
„ Підволочиск	7-20, 11-45, 2-20, 5-50, 10-30*
„ Лавочного	7-29, 11-50, 10-50*
„ Рави рускої	7-50, 4-50
„ Станиславова	8-05
„ Самбора	8-15, 1-50, 9-20*
„ Яворова	8-18, 4-37
„ Коломиї	10-05
„ Р'яшева	10-35

На Підзамче.

„ Підволочиск 7-05, 11-30, 2-08, 5-35, 10-16*

Зі Львова з головного двірця відходять:

До Кракова	12-45*, 1-—*, 8-35, 2-45, 6-35*, 8-25, 10-05*
„ Іцкан	2-51*, 6-15, 9-20, 2-40, 10-40*
„ Підволочиск	6-20, 10-55, 2-21, 6-15*, 9-50*, 6-55, 6-—*
„ Яворова	6-55, 6-—*
„ Лавочного	7-30, 2-30, 6-25*
„ Самбора	8-55, 4-15, 10-51
„ Станиславова	9-10*
„ Белзці	10-45
„ Р'яшева	4-05
„ Коломиї	3-30
„ Рави рускої	7-25*, 11-35*
„ Стрия	11-10*

З Підзамча:

„ Підволочиск 6-32, 11-07, 2-32, 6-27*, 10-02*.

Примітка. Поїзди пошійні друковані в черенках товстими; поїзди нічні є зазначені зв'язкою. Пору вічна числить ся від 6. год. вечір до 5. год. 59 минут рано.

Звичайні білети їзди як також білети всякого иншого рода, ілюстровані провідники розклади їзди ітд. можна набувати через цілий день в міській бюрі ц. к. державних залізниць, пасаж Гансмана ч. 9.

„Торбан“

музична бібліотека

видає

Українська Накладня

Львів, Вроновська 8.

Каталог даром і оплатно.